

עין משפט
נר מצוה

עד א מיי פ"ג מה' צ"ת הלכה א סגמ עשין ט טוש"ע א"ח פ"י ט סעיף א:
קדח ב מיי שם הלכה ה טוש"ע שם סעי':
עו ג מיי שם טוש"ע שם סעיף ג:

עו ד ה מיי שם הל' ו סגמ שם טוש"ע א"ח פ"י ח סעיף א וס"י יח סעיף א:

עז ו מיי פ"ה מהלכות סוכה הלכה ד סגמ עשין מג טוש"ע א"ח פ"י כרכט סעיף ד:

עפ ד מיי פ"ג מהל' טומאת נדעת הי"ח:

פ א מיי פ"ה מהל' עגמ הל' א סגמ לאוין פ"ה טוש"ע א"ח סמן כמד סעיף א:

פא ט מיי פ"ה מהל' טומאת מת הל' יב:

תורה אור השלם

1 לא תלבש שעטנו צמר ופשטים יקדו:

דברים כב אי

2 גדלים תעשה קך על ארבע כנפות כסותך אָשור תכסה בָּהֶּ:
דברים כב יב דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם ועשו דָּבָר ציצת על כנפי בגדיהם לדרתם וְקָנְתָּ עַל ציצת הבגָּה פתיל תכלה:

מכבדב טו לה

4 וכל אָשֶׁר יפֶּל עֲלָיו מוֹדם במוֹתוֹ יטְקֶנּוּ מִקֵּץ כָּלֵי עֵץ אוּ בָּגָד אוּ עוֹר אוּ שֶׁק עַל כָּל אִשֶׁר יַעֲשֶׂה מִלִּבָּהּ בְּלִי מוֹדם יִקָּח וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב וְקָדַח יִקְרָא יֵאָ לֵב וְהָיָה לָכֵס ציצת ורואיתם אתו חקריהם כל מוצת וְ תַעֲשִׂיהֶם אֲתֶם וְלֹא תִהְיֶה אֲחֵרִי לְכַבֵּסָם וְאֲחֵרִי עֵינֵיהֶם אָשֶׁר אֲתֶם וְעַם אֲחֵרֵיהֶם:

מכבדב טו לט
6 וְהָיָה הַקִּלְעֹת הַגָּהָה וְהַמְּבִטִים בַּפְּשִׁיטִי הַעֵץ הָעֶרְבוֹת לָקַח עַל הַגָּהָה יִהְיוּשֶׁב ב ו

מוסף תוספות

א. בתחילת הסוגיא. מוס' ה"ל"ש. ב. תיפוק מהתם. מוס' יצמות ד' ד"ס א"ט.
ג. לאפגניו צמר ופשטים דכלאים. מוס' יצמות ד: ד"ס א. ד. דאצטריך. מוס' ה"ל"ש. ה. הוא דאינא דאויא למטעי. מוס' ה"ל"ש. ו. של רבא. מוס' ה"ל"ש. ז. התלמידים. מוס' שטות ט. ד"ס ח"א. רבא. מוס' ה"ל"ש. ח. הלכך יש לרבות כענין הטילת. מוס' ה"ל"ש. ה. ה"א דאיה אטילא דבר אחד הא מיפלג פליגי. מוס' סוה יב: ד"ס חללי. ז. דאצ"ג דאינו טויו, פטול לטכ. רש"י. יב. הלכך דחייבהו אמרו דבר אחד, ד' שמוען, מדפסיל בדייק ופינן בורא ס"ל דבטויו מטמא בנגעים כסמכותו, וסומכותו נמי דמפסיל נמי בטויו דבר תורה, בדייק ופינן פסיל מדרבנן כיון דקרבן לשויה. רש"י. ג. של פשתן. מוס' פוסה יב: ד"ס חללי. ד. ד"ס טויו כלפי הדי. מוס' סוה יב: ד"ס חללי. ו. ונהכלי שוה. מוס' סוה יב: ד"ס חללי. ו. כשחפס ר' אלעזר בן פרטא למיתות ושאלו לו אמאי קרו לך רבי, אמר להל רבן של תריסרם אני. מוס' ה"ל"ש. ז. תאיה דבורתא יתיב ר' דשתיא. מוס' ה"ל"ש. י. אם לא יתי' גרדי, אבל בצמר הכל מוריין בו. מוס' ה"ל"ש. י. שיקורין קיטון, לפי שיוצא מן העץ. מדרש. כ. אין לך פתילה מורשכת בשמנים (והשוואה נחלקת בה יפה.

רש"י^[א] בצמר גפן. רמב"ם^[ב] ולמה אסרה. ריעז"א. כ"א. וצמר גפן וכו' כסמין גבעולין ויוצאין מן הארץ ובראשן פרי כעין תפוח בקליפה דומה לערמון והצמר בחורו. מאיר (ויכ' לענין שיעט פלגו, ע"ש). כ"ב. אבל. רמב"ן. כ"ג. מדרבנן הוא דאסידי. רמב"ן. כ"ד. אלמא קנבוס מן ורע הוא ולא אילן. מדרש. וגם לא נקרא עץ בשום מקום, וכיון דכן, ה"ה כשר לפתילה, כמו שנהגו. ריעז"א. כ"ו. [ו]אצ"ג דלאו עץ הוא. מדרש. כ"ז. ופשתי. מאיר. כ"ז. ביהדות וחבלים, שדיין כבית. מוס' י"ד. כ"ח. [ו]אצ"גשה אהל קבוע. מאיר. כ"ט. אבל אם היו בגדים (ב)מטלטלין. רמב"ן]. אצ"פ שהן משאר מינים, מיטמאין באהל המת אם האהילו על המת, כדין כל הכלים. מוס' י"ד. ל. שלא תהא ברוקעת וערלה. ריעז"א. ל"א. ושל כלך. מוס' ה"ל"ש.

כו:

למדרש סמוכין להחיר כלאים צליצית וי"ל דהיינו^א עד ללא דיע דשעטנו לאפגניו אבל במסקנא דלמר לרצנן שעטנו לאפגניו הכי נמי לתנא דבי ר' ישמעאל^ב ולמר ופשמים לגופייהו אמו הלכך לא נריך אף כל לאתויי כלאים^ג וא"ת לתנא דבי ר' ישמעאל זמר ופשמים גבי לבישה מ"מ ל"ל דמכתיב ובגד כלאים שעטנו לא יעלה עליך שמעינן דכל בגדים זמר ופשמים הן וי"ל^ד דה"א דווקא העלאה אצל בלישה כל תרי מיני אסירי והשתא ליכא למימר לתנא דבי ר' ישמעאל דתיתי שעטנו שעטנו מהעלאה כדלמר בריש סוגיא ביצמות (דף ד: וס) דהא השתא איצטרך שעטנו לאפגניו למדרש סמוכין ולא מופנה למדרש מיניה גזירה שוה: **י** **רב** **פפא** **אמרה**. לא צעי למימר רצ נחמן צר יאחק אמרה דלמר אף כל לאתויי צליצית דלון לטעות ולהחליף דברי רבא לרצ נחמן אלא צרצ פפא^ה שזיה תלמידו^ו ומלך אחריו וכשהיה אומר דצר לא היו יודעים^ז אם מדעתו אמרה או למדה לפני^ח (רעיו): **ס** **ד"א** **בי** **דוקיא** **דרבא**. ל"ג כי דוקיא דהא מגוף מילתא דרבא הוא דמפיק וצריש יצימות (ג"ז סס) הוא דגרס לה ונראה אע"ג דבפרק תפלתא (מנחות ד' לט: וס) אמר רצ נחמן השירלץ פטורין מן הצליצית קי"ל כרבא דנתרצה הוא וחייב צליצית מדאורייתא:

מסתברא קאי בצמר ופשטים
בז"ל. לא שייך למיפרך אדרבה קאי צרואין מרצה רואין קאי צרואין מרצה סומין דהא עיקר המלוה היא בטלית ולא צלזים שאס אין לו טלית צת ד' כנפות פטור מן הצליצית^ט: **רבי** **שמעון** **בן** **אלעזר** **וסומכוס** **אמרו** **דבר** **אחד**. וא"ת^י דר"ש בן אלעזר קאמר מסכנין צו חוץ מן הפשתן משמע אפי' לא נטוה וכדלמרינן נמי צפ"ק דסוכה (דף יב: וס) סיככה צלניצי פשתן פסולה ומשמע חסם דהיינו דייק ופיץ אע"ג דלא נטוה וסומכוס קאמר דדוקא צטווי פסולה וי"ל דלרשב"א קאסר מדרבנן^י וסבר דדדייק ונפיץ^{יא} לפי שהוא קרוב לטווי וטווי הוא דאסור מן התורה הואיל דמטמא בנגעים וייינו אמרו דצר אחד דהא דקאמר וסומכוס סיככה צטווי פסולה היינו דצר תורה מדלמר מפני שמטמא

בנגעים דמדרבנן אין סברא לאוסרו אי מדאורייתא שרי לסקך בטומאת נגעים גזירה משום טומאת מת וכיון דצטווי אסור מדאוריית' א"כ צלניצי פשתן יאסור מדרבנן מפני שהוא קרוב לטווי^{יב} דפרירישית: **אוינין** **שא** **פשתן**. פי' בקונטרס שלא נטוה ודחק לפרש כן מפני דכבר תנא שמי וערב וקשה לריצ"א דמלנן לטמאמות בנגעים הא שמי וערב כתיב ונראה לר"י דלוינן היינו מטוה^{יג} וכן פי' בערוך^{יד} ושמי וערב דקלמר היינו אמר לפי שצנצמ יוכר צין שמי לערב דהשמי הוא מן הלשונות לא אמר הגדול וטווי כללחד ז' ולא כמו שטוויים הערב^{טו} ודך היה לשולקו אע"פ שעכשיו אין רגילין ואוינן של פשתן שהוא הטווי לא הוזכר לא שמי ולא ערב לפי^{טז} שלא יוכר איזה של שמי ואיזה של ערב כדלמר צפ"ק דמס' ע"ז (פ"ד מ')^{טז} אייתו ליה תרי

קיבורי אמרו ליה הי שצמא וסי דערבא איתרתיס ליה ניסא^{יז} אתא יצבורא^{יח} (למיתב) על דערבא כו' אלמא לא מינכר בפשתן^{יט}: **ב"ר** **היוצא** **מן** **העץ** **אין** **מדליקין**. פי' בקונטרס לעיל כגון בקנבוס ואמר גפן^כ ואין נראה לר"ת דא"כ יהא אסור להדליק צו ומעשים בכל יום שמדליקין צמר גפן וגם טוב מזה לפתילה^{כא} ואור^{כב} ודאי מותר להדליק בקנבוס ואמר גפן דלינסי יואליס מן העץ^{כג} אלא ורע הוא כדלמרי' צמחות קנבוס ולוף אסרי מורה^{כד} שאר ורשים^{כה} כו' ופשתי^{כה} נמי מין ורע כמו קנבוס אלא דאיצטרך צמתי^{כז} למשרי פשתן משום^{כח} דאיכרי עץ כדכתיב ותטמננס בפשתי העץ וכמו עץ צילנא ומפיק לא מצרכינן עליה צורה פרי העץ ופשתי וקנבוס ואמר גפן^{כז} אי שקלת לפירה היינו הזרע לא הדר צילנא ומפיק הלכך לאו יוצא מן העץ נינהו: **ואין** **מטמא** **טומאת** **אהלים** **אלא** **פשתן**. והא דלמר לעיל צפ"ק (דף פ.) ועל עמנן ככל שהן משמע דכל הכלים נעשה אהל לקבל טומאה מחמת אהל הכא איירי דצבר הקצוע שחיצרו לקרקע^{כט} אע"ג שמתחילה היה צגד כיון שחיצרו לאהל בטלו מתורת צגד ואין מיטמא אלא פשתן אע"פ^כ שהוא מחובר כדכתיב והזה על האהל כו'^{כט} וקשה לר"י דתנן בזהלות (פ"מ מ"א) אלו מציאין וחולצין השירה והמביה כו' והסדינים שהם עשויס אהלים ואין חולצין סדינין של פשתן צפני הטומאה^כ והא כל דצר המקבל טומאה אינו חוץץ צפני הטומאה וי"ל דמיירי צסדינין של משי^{כז} וקצועין שאינן מטמאים ורשב"א פירש צמשינות ע"א:

במה מדליקין פרק שני שבת

לאסויי צליצת. ללא מחייבי צליצית אלא צגדי זמר ופשמים: **גדילים** **מעשה** **לך**. לאלו: **סד"א** **כדרבא**. כלומר סד"א דלא דרשינן הני סמוכין לענין טלית למימר דטלית זמר ופשמים מעשה צליצת ולא לשאר טלית אלא לענין צליצת מדרשיה גדילים מעשה לך מזמר ופשמים ולא משאר מינין כדדריש

ליה רבא: **כתיב** **הכנף** **מין** **כנף**. דהאי כנף קרא ימירא הוא דהא כתיב על כנפי צגדיהס והוה ליה למכתב וגמנו על הצליצת פתיל תכלת: **מין** **כנף**. מין הטלית יהא הצליצת דהכי משמע צליצת של כנף תהא ואס של משי הוא צליצת של משי פוטר צה: **וכתיב** **זמר** **ופשטים**. גדילים מעשה לך דמשמע נמי מהן מעשה: **סד"א** **כדרבא**. דלמר דהכנף סמוכין לאשמועינן דלא מדרוש סמוכין למיפטר שאר בגדים דודאי מיחייב מיהא צליצת דמינן קמ"ל אף כל דלא מדרוש הכנף הכי אלא אורחיה דקרא הוא ולאשמעינן דמלות צליצת צשני מיני צצב שני חוטין של תכלת ושני חוטין של לבן דהיינו מין כנף דסתמיה לנן: **מאי** **שנא** **כו'**. אליבא דרצ נחמן קצעי לה דלמר אף כל לאתויי צליצת: **אסר** **תכסה**. ריבויא דקרא הוא: **לכסות** **לילה**. כסות המיוחד ללילות דלא נייחייב: **שישנה** **צראייה** **אלל** **אחרים**. וקרינן ציה ורואיתם לאחרים ציוס ולא אתי אשר תכסה ומפיק ורואיתם: **שאינא** **צראייה**. ואי מרבינן לה מאשר תכסה קא עקרת ליה ורואיתם: **ואימא** **לרנוס** **שאר** **צגדים**. ולא כסות סומא: קאי **צמר** **ופשטים**. כדלמר דסמן זמר ופשמים לגדילים מרצה כסות סומא דלמר ופשמים: **מרצה** **שאר** **צגדים**. צתמיה: **אמרו** **דצר** **אחד**. דדצר המיטמא בנגעים אין מסכנין ואע"ג דאינו מטמא צטומאת מנע: **הא** **דלמרן**. חוץ מפשתן ולא קאמר חוץ מצגד פשתן משמע אע"ג דלאו צגד שלא נטוה כגון אונין או נטוה ולא נלרג אין מסכנין הואיל ומטמו בנגעים ואע"ג דלא מטמא צשרינסי: **סיככה** **צטווי**. הואיל ומטמו בנגעים דכתיב או צשמי או צערצ^א וה"ה נמי לאוינן משיתלבנו. והאי דנקט טווי לאשמעינן דטווי מטמא מיד דטווייתו הוא הוא גמר מלאכתו ולא צעי שישלה: **כמאן**. אמרה סומכוס להא כר' מאיר דלמר מטמא מיד שנטווה. ל"א כמאן אמרה צאי' להאי מילתא דההיא חוץ מפשתן פשתן דווקא קאמר אע"ג דלאו צגד ועל כרחיק אפי' אוינן צמשמע אלמא אוינן מיטמאין בנגעים: **י** **האי** **סנא**. כר' יהודה: **משישלה** **שיהיו** **שולין** **אותו** **מן** **היורה** **ששולקין** **אותו** **צה** **ללצנו**: **משיתלבנו**. צתור: **אין** **מדליקין** **צו**. לעשות פתילה מקנבוס ובגד קנבוס ומזמר גפן: **אינו** **מעמא** **טומאה** **אוהלים**. אם עשה מהן אהל והמת תחמי הוי כשאר צית ווא"ה להטעיל האהל עלצמו דלא קבל טומאה אלא כלים שצתמיו: **אלא** **פשתן**. שאף אהל סמא דכתיב והזה על האהל^ב ובגמ' יליף דצפשתן משמע' קרא: **גב' ממשכן**

אמרה סומכוס להא כר' מאיר דלמר מטמא מיד שנטווה. ל"א כמאן אמרה צאי' להאי מילתא דההיא חוץ מפשתן פשתן דווקא קאמר אע"ג דלאו צגד ועל כרחיק אפי' אוינן צמשמע אלמא אוינן מיטמאין בנגעים: **י** **האי** **סנא**. כר' יהודה: **משישלה** **שיהיו** **שולין** **אותו** **מן** **היורה** **ששולקין** **אותו** **צה** **ללצנו**: **משיתלבנו**. צתור: **אין** **מדליקין** **צו**. לעשות פתילה מקנבוס ובגד קנבוס ומזמר גפן: **אינו** **מעמא** **טומאה** **אוהלים**. אם עשה מהן אהל והמת תחמי הוי כשאר צית ווא"ה להטעיל האהל עלצמו דלא קבל טומאה אלא כלים שצתמיו: **אלא** **פשתן**. שאף אהל סמא דכתיב והזה על האהל^ב ובגמ' יליף דצפשתן משמע' קרא: **גב' ממשכן**

האוינן של פשתן משיתלבנו. מתיבתיין כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו אלא פשתן (כו'). גמרא מנלן דפשתן אוקרין עץ, שנאמר ותטמננס בפשתי העץ. כל היוצא מן העץ אינו מטמא טומאת אהלים אלא פשתן. מנהני מילי אמר רבי אלעזר יליף אהל אהל

במה מדליקין פרק שני שבת

לאסויי צליצת. ללא מחייבי צליצית אלא צגדי זמר ופשמים: **גדילים** **מעשה** **לך**. לאלו: **סד"א** **כדרבא**. כלומר סד"א דלא דרשינן הני סמוכין לענין טלית למימר דטלית זמר ופשמים מעשה צליצת ולא לשאר טלית אלא לענין צליצת מדרשיה גדילים מעשה לך מזמר ופשמים ולא משאר מינין כדדריש

ליה רבא: **כתיב** **הכנף** **מין** **כנף**. דהאי כנף קרא ימירא הוא דהא כתיב על כנפי צגדיהס והוה ליה למכתב וגמנו על הצליצת פתיל תכלת: **מין** **כנף**. מין הטלית יהא הצליצת דהכי משמע צליצת של כנף תהא ואס של משי הוא צליצת של משי פוטר צה: **וכתיב** **זמר** **ופשטים**. גדילים מעשה לך דמשמע נמי מהן מעשה: **סד"א** **כדרבא**. דלמר דהכנף סמוכין לאשמועינן דלא מדרוש סמוכין למיפטר שאר בגדים דודאי מיחייב מיהא צליצת דמינן קמ"ל אף כל דלא מדרוש הכנף הכי אלא אורחיה דקרא הוא ולאשמעינן דמלות צליצת צשני מיני צצב שני חוטין של תכלת ושני חוטין של לבן דהיינו מין כנף דסתמיה לנן: **מאי** **שנא** **כו'**. אליבא דרצ נחמן קצעי לה דלמר אף כל לאתויי צליצת: **אסר** **תכסה**. ריבויא דקרא הוא: **לכסות** **לילה**. כסות המיוחד ללילות דלא נייחייב: **שישנה** **צראייה** **אלל** **אחרים**. וקרינן ציה ורואיתם לאחרים ציוס ולא אתי אשר תכסה ומפיק ורואיתם: **שאינא** **צראייה**. ואי מרבינן לה מאשר תכסה קא עקרת ליה ורואיתם: **ואימא** **לרנוס** **שאר** **צגדים**. ולא כסות סומא: קאי **צמר** **ופשטים**. כדלמר דסמן זמר ופשמים לגדילים מרצה כסות סומא דלמר ופשמים: **מרצה** **שאר** **צגדים**. צתמיה: **אמרו** **דצר** **אחד**. דדצר המיטמא בנגעים אין מסכנין ואע"ג דאינו מטמא צטומאת מיד שנטווה. ל"א כמאן אמרה צאי' להאי מילתא דההיא חוץ מפשתן פשתן דווקא קאמר אע"ג דלאו צגד ועל כרחיק אפי' אוינן צמשמע אלמא אוינן מיטמאין בנגעים: **י** **האי** **סנא**. כר' יהודה: **משישלה** **שיהיו** **שולין** **אותו** **מן** **היורה** **ששולקין** **אותו** **צה** **ללצנו**: **משיתלבנו**. צתור: **אין** **מדליקין** **צו**. לעשות פתילה מקנבוס ובגד קנבוס ומזמר גפן: **אינו** **מעמא** **טומאה** **אוהלים**. אם עשה מהן אהל והמת תחמי הוי כשאר צית ווא"ה להטעיל האהל עלצמו דלא קבל טומאה אלא כלים שצתמיו: **אלא** **פשתן**. שאף אהל סמא דכתיב והזה על האהל^ב ובגמ' יליף דצפשתן משמע' קרא: **גב' ממשכן**

אמרה סומכוס להא כר' מאיר דלמר מטמא מיד שנטווה. ל"א כמאן אמרה צאי' להאי מילתא דההיא חוץ מפשתן פשתן דווקא קאמר אע"ג דלאו צגד ועל כרחיק אפי' אוינן צמשמע אלמא אוינן מיטמאין בנגעים: **י** **האי** **סנא**. כר' יהודה: **משישלה** **שיהיו** **שולין** **אותו** **מן** **היורה** **ששולקין** **אותו** **צה** **ללצנו**: **משיתלבנו**. צתור: **אין** **מדליקין** **צו**. לעשות פתילה מקנבוס ובגד קנבוס ומזמר גפן: **אינו** **מעמא** **טומאה** **אוהלים**. אם עשה מהן אהל והמת תחמי הוי כשאר צית ווא"ה להטעיל האהל עלצמו דלא קבל טומאה אלא כלים שצתמיו: **אלא** **פשתן**. שאף אהל סמא דכתיב והזה על האהל^ב ובגמ' יליף דצפשתן משמע' קרא: **גב' ממשכן**

אמרה סומכוס להא כר' מאיר דלמר מטמא מיד שנטווה. ל"א כמאן אמרה צאי' להאי מילתא דההיא חוץ מפשתן פשתן דווקא קאמר אע"ג דלאו צגד ועל כרחיק אפי' אוינן צמשמע אלמא אוינן מיטמאין בנגעים: **י** **האי** **סנא**. כר' יהודה: **משישלה** **שיהיו** **שולין** **אותו** **מן** **היורה** **ששולקין** **אותו** **צה** **ללצנו**: **משיתלבנו**. צתור: **אין** **מדליקין** **צו**. לעשות פתילה מקנבוס ובגד קנבוס ומזמר גפן: **אינו** **מעמא** **טומאה** **אוהלים**. אם עשה מהן אהל והמת תחמי הוי כשאר צית ווא"ה להטעיל האהל עלצמו דלא קבל טומאה אלא כלים שצתמיו: **אלא** **פשתן**. שאף אהל סמא דכתיב והזה על האהל^ב ובגמ' יליף דצפשתן משמע' קרא: **גב' ממשכן**

האוינן של פשתן משיתלבנו. מתיבתיין כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו אלא פשתן (כו'). גמרא מנלן דפשתן אוקרין עץ, שנאמר ותטמננס בפשתי העץ. כל היוצא מן העץ אינו מטמא טומאת אהלים אלא פשתן. מנהני מילי אמר רבי אלעזר יליף אהל אהל

ויפרוש

האוינן של פשתן משיתלבנו. מתיבתיין כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו אלא פשתן (כו'). גמרא מנלן דפשתן אוקרין עץ, שנאמר ותטמננס בפשתי העץ. כל היוצא מן העץ אינו מטמא טומאת אהלים אלא פשתן. מנהני מילי אמר רבי אלעזר יליף אהל אהל

מסורת הש"ס

א) מנחות לט: יצמות ד: מיר נת. ע"ש. ב) ויחסי יח: מנחות מג, ג) נגעי פיר"ח מ"ח מ"ב פ' תורה, ד) נבמשנה דנגעים לא מוכר דביר ר' מאיר ומטעם זה כתבו מוס' בנספח י"צ: ד"ה צלניצי וכו' ליכא דלא קאמר הכל רשבי"א וסומכוס וכו' מאיר אמרו דצר אחד וגם דלא אמר כמאן כר' מאיר ע"ש ודע דגם צת"כ לתא דביר רבי מאירין, ט) וסוכה ח"א, ו) ויקרא יג, ז) ובמדבר יט, ח) שייך לעיל ע"א, ט) ונע"ע מוס' בעשות כו, וסוס' בטורות ד: ד"ה חא' וסוס' ציין סו: ד"ה רבא, ו) כ"ח ספדלס, ט) ונפך אונן ע"ש, ז) וצ"ל ויחסי, ט) ונע"ע ספדלס סוכה י: ד"ה חלליץ, ז) כדכרת מ.,

גליון הש"ס

גב' אביר רב וזמיר דאמר קרא בנכות מ"ג ע"צ:

מוסף רש"י

כתיב הכנף מין כנף. עשה צליצת מנין הכנף, ואם טלית של משי עשה צליצת של משי, וסוכיו זמר ופשטים גדילים מעשה לך דמשמע עשה צליצת מזמר ופשטים יצמות ד: ובענין נידר וכו', פירט לכסות לילה. טלית העשויה לכסות לילה פטור מן הצליצת (ובחיים יח), הרי כסות סומא אמור, דלמיי (מנחות מג), והאוינן. למה שקינקי במספרן שקרינן לנצי"ש ועשאן אונן שקרינן רשטי"א (סוכה יב: וגדול: האונן).

רבינו חננאל

לאיתויי ציצית שאינו חייב בציצית אלא צמר ופשטים. ואקשינן ציצית בהדריא כתיב לא תלבש שעטנו צמר ופשטים גדילים מעשה לך, כלומר אינו חייב לעשות גדילים אלא צמר ופשטים. ושנינן איצטרך סד"א כדרבא דרבא רמי כתיב על ציצית הכנף מן כנף, כלומר האי קרא משמע תן ציצית מכנף עצמו של זה הבגד, וכתוב אורינא מוסכנין הואיל ומטמו בנגעים ואע"ג דלא מטמא צשרינסי: **סיככה** **צטווי**. הואיל ומטמו בנגעים דכתיב או צשמי או צערצ^א וה"ה נמי לאוינן משיתלבנו. והאי דנקט טווי לאשמעינן דטווי מטמא מיד דטווייתו הוא הוא גמר מלאכתו ולא צעי שישלה: **כמאן**. אמרה סומכוס להא כר' מאיר דלמר מטמא מיד שנטווה. ל"א כמאן אמרה צאי' להאי מילתא דההיא חוץ מפשתן פשתן דווקא קאמר אע"ג דלאו צגד ועל כרחיק אפי' אוינן צמשמע אלמא אוינן מיטמאין בנגעים: **י** **האי** **סנא**. כר' יהודה: **משישלה** **שיהיו** **שולין** **אותו** **מן** **היורה** **ששולקין** **אותו** **צה** **ללצנו**: **משיתלבנו**. צתור: **אין** **מדליקין** **צו**. לעשות פתילה מקנבוס ובגד קנבוס ומזמר גפן: **אינו** **מעמא** **טומאה** **אוהלים**. אם עשה מהן אהל והמת תחמי הוי כשאר צית ווא"ה להטעיל האהל עלצמו דלא קבל טומאה אלא כלים שצתמיו: **אלא** **פשתן**. שאף אהל סמא דכתיב והזה על האהל^ב ובגמ' יליף דצפשתן משמע' קרא: **גב' ממשכן**

האוינן של פשתן משיתלבנו. מתיבתיין כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו אלא פשתן (כו'). גמרא מנלן דפשתן אוקרין עץ, שנאמר ותטמננס בפשתי העץ. כל היוצא מן העץ אינו מטמא טומאת אהלים אלא פשתן. מנהני מילי אמר רבי אלעזר יליף אהל אהל